

Sygn. akt I KK 361/22

POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **M. S.**,

skazanego z art. 286 §1 k.k. i innych.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 5 października 2022 r. wniosku obrońcy skazanego **M. S.** w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 8 marca 2022 r., sygn. IV Ka 1301/21, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Wołowie z dnia 9 czerwca 2021 r., sygn. II K 385/19, na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku i odmówić wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołowie z dnia 9 czerwca 2021 r., sygn. II K 385/19, m.in. oskarżony **M. S.** szereg czynów z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 k.k. (pkt I. 1-16 części wstępnej wyroku) oraz o czyn z art. 244 k.k. (pkt II części wstępnej wyroku), został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 286 §1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. sąd wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt II wyroku). W punkcie trzecim wyroku oskarżony **M. S.** został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 244 k.k. i za to, na podstawie tego

przepisu sąd wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności. Sąd I instancji orzekł także w stosunku do ww. oskarżonego, na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw.z art. 91 § 2 k.k., karę łączną pozbawienia wolności za czyny orzeczone w pkt II i III wyroku - 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności (pkt IV wyroku) oraz na podstawie art. 42 § 1a k.k. wobec orzekł wobec ww. oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat (pkt V wyroku). Ponadto sąd I instancji w pkt VI wyroku uniewinnił oskarżonego M. S. i innego oznaczonego oskarżonego, od popełnienia zarzucanych im czynów w punktach I podpunkty 4-14 i 16 części wstępnej wyroku.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych, Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 8 marca 2022 r., sygn. IV Ka 1301/21, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok (pkt I), zasadził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy koszty nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu odwoławczym (pkt II) oraz zasadził na rzecz oskarżonego M. S. zwrot wydatków w postępowaniu odwoławczym związanych z kosztami dojazdu (pkt III). Ponadto sąd zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za II instancję (pkt IV).

Od tego rozstrzygnięcia kasacje wywiódł obrońca skazanego M. S.. Obrońca na podstawie art. 519 k.p.k. i art. 520 § 1 k.p.k. zaskarżył orzeczenie sądu odwoławczego na korzyść skazanego oraz zawarł w niej wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia oraz zastosowanie wobec skazanego środków zapobiegawczych tj. dozoru policji polegającego na stawianiu się w Komisariacie Policji w miejscu zamieszkania skazanego raz w tygodniu w każdy piątek, oraz zakazu opuszczania kraju.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy okazał się bezzasadny.

Na wstępie zauważyć należy, iż na mocy art. 532 § 1 k.p.k., w przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy w istocie dysponuje możliwością wstrzymania

wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Przywołana powyżej regulacja procesowa nie formułuje przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Mając jednocześnie na uwadze wynikającą z art. 9 k.k.w. zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, stwierdzić należy, iż możliwość, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie, w zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia, w którego świetle: „wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione szczególnymi

i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2022 r. sygn. V KK 130/22, LEX nr 3385759; podobnie: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2020 r., sygn. III KK 5/20, LEX: 3176621; postanowienie Sądu Najwyższego z 18 listopada 2003 r., sygn. IV KK 347/03, LEX: 152097). Tego rodzaju następstwo może zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji, nakazuje przewidywać ewentualność jej przyszłego uwzględnienia. Sąd Najwyższy nadto zauważa, iż nadzwyczajny charakter kasacji i związane z nim skutki procesowe zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. prowadzą do wniosku, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić wówczas, kiedy ewentualność uwzględnienia kasacji jawi się jako wysoce prawdopodobna.

Analiza materiałów postępowania oraz uzasadnienia wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia zawartego w kasacji obrońcy skazanego M. S. – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji – w ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, nie prowadzi do stwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[as]